

Arrest

nr. 41 259 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 17 september 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 27 maart 2003, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 27 juni 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 28 juni 2006 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U verklaart Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn. U was voornamelijk woonachtig in Grozny (behalve tijdens de militaire acties tijdens de twee oorlogen). Sinds 16 juni 2000 had u een registratie in Sleptsovsk (Ingoesjetie) waar u tezamen met uw zus M.(...) L.(...) (03/12875) en uw neef M.(...) Z.(...) (03/1 2873) woonde. Nadat u bij het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog met uw familie Grozny had verlaten, keerde u in maart 2000 naar Grozny terug. Begin april 2000 overleden uw moeder en grootmoeder en een neef toen een Russische pantserwagen hun wagen had aangereden. Na dit incident gingen u en uw zus L.(...) bij de ouders van jullie neef Z.(...) wonen. Onder invloed van Z.(...) gingen u en uw zus een hoofddoek dragen en gingen jullie strikter volgens de islam leven. In mei 2001 vertrok u met een Tsjetsjeen, R.(...) J.(...), naar Grozny, trouwde er met hem en verbleef er bij zijn ouders. Op 16 augustus 2002 werd uw man thuis door gemaskerde OMON gearresteerd en sindsdien is hij spoorloos. Nadat er eind augustus 2002 nog een huiszoeking plaatshad, vertrok de familie van uw echtgenoot naar Jakutië en ging u terug naar Ingoesjetie. In oktober 2002, na het gijzelingsdrama in Moskou, moest u een uitreisverbod tekenen omdat u verdacht was, enkel omdat u een hoofddoek droeg. Op 25 januari 2003 werd u samen met uw zus gearresteerd. Ze vroegen waar uw man was en u werd er van beschuldigd een rebel te zijn en werd hierbij geslagen. Hetzelfde gebeurde met uw zus. Jullie werden vrijgekocht. Ook uw neef Z.(...) werd dezelfde dag gearresteerd. Hij werd pas later vrijgekocht. Na dit incident hesloot u eind maart 2003 Rusland te verlaten en naar België te komen, waar u op 27 maart 2003 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u stelt in 2009 uit Tsjetsjenië te zijn gevlucht omwille van de tweede oorlog aldaar. U kunt echter niet geloofwaardig maken dat u daar zo lang hebt gezeten. U kent wel enkele steden in Tsjetsjenië, maar niet de dorpen rondom Grozny. U beweert dat Maskhadov reeds bij uw terugkeer in Grozny in 1995 president was, hetgeen niet het geval is. U weet niet of er rechtbanken waren in de periode 1995-1999. U weet niet of er een parlement was in diezelfde periode en of er TV-kanalen waren. U kent geen titels van Tsjetsjeense kranten, afgezien van een krant van vóór 1994. U weet enkel dat Gantemirov op een bepaald (niet nader bepaald) moment burgemeester is geweest, maar daarnaast kent u geen burgemeesters van Grozny. Van de regering Kadyrov had u enkel van de naam Yamadaev gehoord. Hierdoor kan er zwaar getwijfeld worden of u recent nog in Grozny hebt gewoond. Aangezien dat u en uw zus beweerde samen te hebben gewoond in Grozny, kan er ook moeilijk geloof gehecht worden dat uw zus in Grozny heeft gewoond. Bovendien is ook haar kennis over Tsjetsjenië zwak. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat u een degelijk intern vluchtalternatief hebt gevonden in Ingoesjetie. Daar hebt u een propiska verkregen en kon u dus in veiligheid leven.

Wat uw problemen in Ingoesjetie betreft dient opgemerkt te worden dat die niet geloofwaardig zijn. U beweerde immers met een Tsjetsjeen R.(...) J.(...) te zijn getrouwd en over hem te zijn ondervraagd tijdens uw arrestatie. Echter over uw huwelijk legt u tegenstrijdige verklaringen af. U stelt tijdens het interview op het Commissariaat-generaal (blz 6, blz 8) dat uw familie geen bezwaren hadden tegen het huwelijk, enkel uw zus was gekant tegen een huwelijk met een Tsjetsjeen. Voor de rest van uw familie maakte het echter niet uit dat hij een Tsjetsjeen was zolang hij maar een moslim. In uw schriftelijke verklaring van 22 april 2003 stelt u echter dat uw familie tegen het huwelijk was en dat daarom alleen u zus het mocht weten dat u ging trouwen. Zij was de enige die geen bezwaren had tegen uw huwelijk met een Tsjetsjeen. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt niet dat uw familie niet op de hoogte was van uw huwelijk, hetgeen u beweerde in uw bijkomend schriftelijke verklaring. U stelde traditioneel te zijn getrouwd en beweert dat de familie van een traditioneel huwelijk altijd op de hoogte wordt gebracht. U laat nergens blijken dat dat bij u verschillend zou zijn geweest. U stelt bijkomend dat uw familie het niet nodig vond om een bruidschat te ontvangen, hetgeen besproken wordt voor het huwelijk voltrokken is. Ook de reden waarom ze het niet mochten weten valt weg aangezien u zelf stelde dat ze geen bezwaar hadden tegen een huwelijk met een Tsjetsjeen. Gezien de tegenstrijdigheid over uw huwelijk kan er ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid hiervan en bijgevolg kan er ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw arrestaties tijdens dewelke u ondervraagd werd over uw echtgenoot. Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat uit uw intern paspoort blijkt dat uw internationaal paspoort IP' werd afgeleverd nadat er een uitreisverbod door u was getekend, hetgeen ook niet meteen erg aannemelijk is en waardoor er getwijfeld kan worden aan uw verklaring dat u zo'n document heeft moeten ondertekenen. Bijgevolg zijn er niet voldoende aanwijzingen waaruit zou blijken dat u problemen zou krijgen wanneer u terug zou keren naar Ingoesjetie.

U bent enkel in het bezit van een intern paspoort en hebt verder geen documenten ter ondersteuning van uw asielrelaas of uw huwelijk. Het feit dat u na drie jaar verblijf in België geen documenten kan neerleggen ter ondersteuning van uw asielrelaas doet ook twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verder voert verzoekster de afwezigheid van redenen aan, op zijn minst een manifeste appreciatiefout en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster legt haar geboorteakte neer en stelt nog in het bezit te zijn van een origineel exemplaar en geeft aan dat ze deze ter zitting zal tonen. Verzoekster geeft verder aan dat zij een attest van gezinssamenstelling neerlegt, dat werd opgesteld in Grozny op 15 maart 1996 en waaruit blijkt dat zij in Grozny woonde aan de Soenzhinkajastraat 186/9, waar zij steeds heeft gewoond tot op het moment van haar vlucht. Ze legt tevens haar diploma neer dat zij in 1997 aan het Grozny MD Millionsjikov Olie Instituut heeft behaald. Verzoekster wijst erop dat zij een vrouw is, die niet alleen kon rondreizen en zich dus nooit alleen naar de dorpen in de omgeving van Grozny heeft begeven. Binnen een strenge islamitische opvoeding is zoiets niet mogelijk. Op school worden geen lessen gegeven over Grozny of Tsjetsjenië en er was geen radio of tv. Zij kan geen Tsjetsjeens lezen en las geen kranten. Tenslotte paste het niet dat vrouwen zich zouden interesseren aan politiek. Volgens verzoekster heeft zij wel degelijk aangetoond dat alle elementen vereist door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verenigd zijn. Gezien het vaststaat dat zij een Tsjetsjeense is afkomstig uit Tsjetsjenië en rekening houdend met de actuele onveilige situatie in de streek, dient besloten te worden dat verzoekster zich terecht beroept op haar vrees voor vervolging omwille van een van de redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag en dat zij aantoonde de bescherming van de Russische Federatie niet te kunnen invoeren.

Volgens verzoekster tonen de internationale rapporten aan dat er tot op vandaag voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, die verdacht worden van Wahabisme, geen veilig intern vluchtalternatief is. Verzoekster bevestigt dat zij via bemiddeling van een familielid, die werkt voor de politie een propiska had gekregen, maar dat de problemen die aan de grondslag lagen voor hun vlucht uit Ingoesjetië later plaatsvonden, met name in 2002, zoals duidelijk blijkt uit haar vluchtverhaal en dat van haar zus en neef. Verzoekster bevestigt dat haar zus wel degelijk naar Islamitische traditie huwde met R. J., een Tsjetsjeen.

Verder wijst verzoekster erop dat zij haar internationaal paspoort heeft gekocht en dat uit de internationale rapporten blijkt dat alles te koop is in Ingoesjetië, maar ook dat zulks in de verste verte geen aanwijzing kan zijn dat zij niet het slachtoffer zou zijn van vervolgingen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster meent dat de in het middel aangeduide wetsbepalingen en beginselen geschonden zijn, nu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht is rekening te houden met de meest recente gegevens omtrent de situatie in het land, van waar de vluchteling afkomstig is.

Er werd ook niet aangetoond dat zij op een veilige wijze zou kunnen terugkeren naar de Russische Federatie. Verzoekster stelt dat mensen die verdacht worden van Wahabisme of samenwerking met de rebellen worden opgesloten en het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waardoor aan haar minstens het statuut van subsidiair beschermde dient verleend te worden. Verzoekster verwijst nog naar recente internationale rapporten omtrent de situatie in de Noordelijke Kaukasus, waaruit blijkt dat de toestand na een lichte verbetering gekend te hebben opnieuw zeer slecht is.

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, aangezien verzoekster in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit verdragsartikel schendt, zelfs indien het wordt gelezen in samenhang met de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

2.3. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het middel juridische grondslag mist. De schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet kan immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord, zij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch als taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.6. De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 alsook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. De documenten die verzoekster aanbrengt kunnen slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Het is niet onredelijk dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, zelfs wanneer de asielzoeker een document kan voorleggen waaruit zijn herkomst of verblijf blijkt, de kennis van betrokkene over de streek tracht te toetsen, te meer wanneer deze zich beroept op problemen die aldaar ontstaan zijn. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de Commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoeker te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036).

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet afdoende aannemelijk maakte dat ze het overgrote deel van haar leven in Grozny, Tsjetsjenië heeft doorgebracht. Zo was verzoeksters kennis met betrekking tot de geografie (zie stuk 11, gehoorverslag CGVS 12/05/21003, p. 9) evenals het leven in de streek gedurende de jaren negentig (cf. dorpen rondom Grozny, burgemeesterschap van de stad Grozny, de media, het staatsbestel in Tsjetsjenië, de aard en de aanwezigheid van een gerechtelijk apparaat, de Tsjetsjeense vlag, de inval door Basayev in Dagestan in 1999) zeer beperkt (zie stuk 11, gehoorverslag CGVS 12/05/2003, p. 11-13). De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde geboorteakte, het attest van gezinsamenstelling en het diploma zijn louter fotokopieën waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoekster kondigt aan originelen te zullen neerleggen, maar ter terechtzitting werd door de verzoekende partij geen enkel stuk neergelegd. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn gemakkelijk te vervalsen en hebben een geringe bewijswaarde. De geboorteakte heeft bovendien enkel betrekking op gegevens die niet ter discussie staan, en de akte van gezinsamenstelling is louter een momentopname die géén afbreuk doet aan de vaststelling dat ze op grond van haar verklaringen niet weet te overtuigen dat ze effectief een belangrijk deel van haar leven in Tsjetsjenië verbleven heeft. Het adres dat op het attest van gezinsamenstelling

figureert betreft slechts één van de plaatsen waar verzoekster gedurende de jaren negentig verbleven heeft en de laatste *propiska* of officiële permanente registratie waarover verzoekster blijkt te hebben beschikt, meldt een adres in de republiek Ingoesjetië (cf. stuk 20, Documenten, stempel intern paspoort; stuk 5, Vragenlijst CGVS, rubriek B; stuk 11, gehoorverslag CGVS 12/05/2003, p. 5). Het diploma van het Olie-instituut te Grozny is evenmin afdoende bewijsvoerend om de vaststellingen vervat in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.10. Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis over het dagelijkse leven in Tsjetsjenië, mocht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus in redelijkheid afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar beweerde verblijf in Tsjetsjenië. Verzoekster maakte tijdens het gehoor nergens een opmerking over het feit dat zij door haar positie als vrouw of door het gebrek aan lessen over Tsjetsjenië, of de afwezigheid van media-informatie deze vragen niet kon beantwoorden. Deze post-factum verklaring is bijgevolg niet bij machte de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

2.11. Uit het administratieve dossier blijkt eveneens duidelijk dat verzoekster, hoewel geboren in Grozny in de Tsjetsjeense republiek, meermaals verklaard heeft dat ze van etnische Ingoesjetische en dus niet van etnisch Tsjetsjeense origine is (stuk 8, Verklaring DVZ, p. 8; stuk 11, gehoorverslag CGVS 12/05/2003, p. 2; stuk 5, Vragenlijst CGVS, p. 1). Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster niet genoegzaam aantoont dat ze gedurende de jaren vóór haar komst naar België effectief in Tsjetsjenië verbleven heeft en kan uit verzoeksters interne paspoort dat op 7 september 2002 uitgereikt werd te Ingoesjetië, afgeleid worden dat ze aldaar ook over een permanente registratie beschikte sedert 16 juni 2000. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, doch blijft op dit punt in gebreke.

2.12. Met een loutere verwijzing naar een *“actuele onveilige situatie in de streek”* die voor het overige op geen enkele wijze wordt toegelicht, uitgewerkt, of gestoffeerd aan de hand van pertinente informatie – op een vage verwijzing naar algemene rapporten na, toont zij niet aan dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ook wat Ingoesjetië betreft, zijn er, op grond van verzoeksters verklaringen en de door haar aangereikte stukken, onvoldoende geloofwaardige elementen voorhanden zijn om alsnog te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster brengt in dit verband evenmin bijkomende concrete elementen aan die hier een ernstige aanwijzing van vormen. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient echter in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.13. Een eenvoudige verwijzing naar internationale rapporten die stellen dat er geen intern vluchtalternatief is, volstaat niet om aan te tonen dat er in hoofde van verzoekster daadwerkelijk geen vluchtalternatief voorhanden is. Zoals reeds hoger gesteld is verzoekster van etnisch Ingoesjetische origine en heeft zij een permanente registratie in Ingoesjetië bekomen ruim vóórdat ze Ingoesjetië en de Russische Federatie verlaten heeft en maakt zij haar vermeende problemen in Ingoesjetië geenszins aannemelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeksters zus omtrent haar huwelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde, waardoor er sterk getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van dit huwelijk. Aangezien verzoekster aangeeft dat haar problemen eveneens uit dit huwelijk voortvloeien, kan er hieraan ook weinig geloof worden gehecht.

2.14. De Raad wijst verzoekster er bovendien op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoekster enerzijds te kennen heeft gegeven dat ze in oktober 2002, na het gijzelingsdrama in Moskou, een uitreisverbod diende te ondertekenen omdat ze omwille van haar voorkomen verdacht werd (stuk 17, gehoorverslag DVZ 01/04/2003, p.14), terwijl ze anderzijds heeft aangegeven dat ze in december 2002 een internationaal paspoort verkregen heeft met de bedoeling om met haar zus naar Mekka te reizen in februari 2003 (gehoorverslag CGVS 12/05/2003, p. 5). Verzoekster heeft daarbij op geen enkele wijze te kennen gegeven dat de aanvraag of afgifte van de reispas in kwestie op onregelmatige wijze verlopen is, waardoor er in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen dat het verkrijgen van het internationale paspoort moeilijk verenigbaar is met de moeilijkheden die verzoekster volgens haar verklaringen reeds op dat moment zou hebben gekend.

2.15. Op basis van de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Op basis van de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de nota met opmerkingen werd gevoegd, blijkt dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Loutere vage en algemene verwijzingen naar "*recente internationale rapporten*" daar gelaten, brengt verzoekster géén concrete gegevens of tastbare elementen aan die een ander licht werpen op de appreciatie van het Commissariaat-generaal en de informatie waarop deze gestoeld is.

2.17. Verzoekster heeft geen schending van de in het middel aangevoerde artikelen van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN